

บทที่ 2

เอกสาร วรรณคดี และ การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

กรมพลศึกษา (2512: 1 - 2) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ "การพลศึกษาในโรงเรียน" ว่า การจัดการพลศึกษาที่สมบูรณ์นั้น ประกอบไปด้วยปัจจัย 6 อย่าง คือ

1. เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพียงพอกับการเรียน เช่น สนามเล่น สนามฝึกซ้อม และสนามแข่งขัน โรงฝึกพลศึกษา
2. มีอุปกรณ์พลศึกษา และกีฬาอย่างเพียงพอกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน
3. มีครูพลศึกษาได้สัดส่วนกับนักเรียน
4. มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินการพอสมควร ซึ่งอาจจะอาศัยจากโรงเรียนหรืองบประมาณพิเศษ
5. บทเรียนพลศึกษา ต้องวางแผนไว้ชัดเจนและมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรของชั้นเรียน โดยทำเป็นโครงการสอนตลอดปี ภาค สัปดาห์ และรายวัน
6. ให้ความเวลาเรียนสำหรับบทเรียนพลศึกษาอย่างเพียงพอตามที่กำหนดไว้

วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ (2525: 25 - 28) ได้กล่าวถึงการจัดอุปกรณ์และวัสดุวิชาพลศึกษาสำหรับโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาว่า "โรงเรียนควรจะได้จัดอุปกรณ์และวัสดุสำหรับกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ เหล่านั้นให้เพียงพอทุกกิจกรรม แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ มีเป็นจำนวนมาก และในขณะเดียวกันหลักสูตรก็ได้แบ่งกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ ในหลักสูตรออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ประเภทบังคับหรือบังคับเลือก และประเภทเลือก จากหลักสูตรที่ได้กำหนดไว้นี้จึงอาจจะใช้เป็นแนวทางในการจัดอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นและสำคัญสำหรับโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาต่อไปนี้ (จำนวนอุปกรณ์ที่เสนอแนะต่อไปนี้ หมายถึง จำนวนอุปกรณ์ที่ใช้สอนในกิจกรรมนั้น ๆ ครั้งละหนึ่งห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนห้องละประมาณ

40 - 50 คน ถ้าโรงเรียนใดมีการสอนกิจกรรมพลศึกษาอย่างเดียวกันหลายห้องเรียน
จำนวนอุปกรณ์ในกิจกรรมนั้นควรเพิ่มขึ้นตามสัดส่วน)

แนวการจัดอุปกรณ์ในระดับมัธยมศึกษาตามสัดส่วน

ประเภทอุปกรณ์และวัสดุ	จำนวน	
	อย่างน้อยที่สุด	ที่พึงประสงค์
1) ลูกฟุตบอล	10 ลูก	20 ลูก
2) ลูกบาสเกตบอล	10 ลูก	20 ลูก
3) ลูกวอลเลย์บอล	10 ลูก	20 ลูก
4) ลูกเทเบิลเทนนิส	20 ลูก	40 ลูก
5) ตาข่ายเทเบิลเทนนิส	5 ผืน	10 ผืน
6) ไม้เทเบิลเทนนิส	20 อัน	40 อัน
7) โต๊ะเทเบิลเทนนิส (อาจทำขึ้นเองและพับเก็บได้)	5 ตัว	10 ตัว
8) ลูกชนไก่แบบพลาสติก	2 โหล	4 โหล
9) ไม้แรกเกิดแบบดัดขึ้นต้น	20 อัน	40 อัน
10) ตาข่ายแบดมินตัน	5 ผืน	10 ผืน
11) ลูกตะกร้อ	20 ลูก	40 ลูก
12) ทวงขามตาข่าย	10 อัน	20 อัน
13) ไม้ค้ำ	20 อัน	20 อัน
14) ลูกหมวน้ำหนัก (ขนาดต่าง ๆ สำหรับชาย-หญิง)	10 ลูก	20 ลูก
15) แหวนฝึกซ้อม (ไม้ไม้)	10 อัน	20 อัน
16) จักรยาน (ขนาดต่าง ๆ สำหรับชาย-หญิง)	5 ชุด	10 ชุด
17) เสากระโศกสูงพร้อมไม้พาด (ทำเอง)	5 ชุด	10 ชุด
18) เสากระโศกต่ำพร้อมไม้พาด (ทำเอง)	5 ชุด	10 ชุด
19) ไม้ค้ำถ่อ	5 ชุด	10 ชุด
20) นาฬิกาจับเวลา	3 เรือน	5 เรือน
21) ปืนปล่อยหัวพร้อมลูก	1 กระบอก	1 กระบอก
22) กระบี่	20 อัน	40 อัน

ประเภทอุปกรณ์และวัสดุ

	จำนวน	
	อย่างน้อยที่สุด	ที่พึงประสงค์
23) พลอง	20 อัน	40 อัน
24) คาบสองมือ	20 คู่	40 คู่
25) ง้าว	20 อัน	40 อัน
26) เบาะสำหรับบิมนาสติกและปีคหย่น	10 เบาะ	20 เบาะ
27) ราวเดี่ยว	1 ชุด	2 ชุด
28) ราวคู่	1 ชุด	2 ชุด
29) ทียบกระโดด	1 ชุด	2 ชุด
30) ราวทรงตัว	1 ชุด	2 ชุด
31) ราวทางระดับ	1 ชุด	2 ชุด
32) ม้ากระโดด	1 ชุด	2 ชุด
33) แทรมโปลีน	1 ชุด	2 ชุด
34) ไม้ยอกกี้	22 อัน	44 อัน
35) ลูกยอกกี้	10 ลูก	20 ลูก
36) เครื่องป้องกันผู้รักษาประตู	2 ชุด	4 ชุด
37) เบาะยูโด	10 เบาะ	20 เบาะ
38) เสื่อยูโด	10 ตัว	20 ตัว
39) หางขามตาชาย	10 อัน	20 อัน
40) ลูกแฮนด์บอล	10 ลูก	20 ลูก
41) ลูกซอฟท์บอล	10 ลูก	20 ลูก
42) ไม้ตีซอฟท์บอล	5 อัน	10 อัน
43) ถุงมือสำหรับซอฟท์บอล	1 ชุด	2 ชุด
44) เบสสำหรับซอฟท์บอล	1 ชุด	2 ชุด
45) เครื่องชั่งน้ำหนัก และ วัสดุส่วนสูง	1 ชุด	2 ชุด
46) เทปวัดระยะบนคเหล็กกล้า	1 เส้น	2 เส้น
47) เสื่อเอี่ยมที่มีสีต่าง ๆ 4 สี ๆ ละ 15 ตัว (เรียงตามเบอร์)	1 ชุด	2 ชุด

ประเภทอุปกรณ์และวัสดุ	จำนวน	
	อย่างน้อยที่สุด	ที่พึงประสงค์
48) เชือกสำหรับกระโดด	20 เส้น	40 เส้น
49) เครื่องเล่นเทพพร้อมเทพ	1 ชุด	2 ชุด
50) ลูกกรับฟุตบอล	10 ลูก	20 ลูก
51) ลูกเทนนิส	2 โหล	4 โหล
52) ไม้แร็กเกตเทนนิส	5 อัน	10 อัน
53) ตาข่ายสนามเทนนิส	1 ผืน	2 ผืน

กรมพลศึกษา (2525: 19) ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาในการจัดอุปกรณ์
ห้องคำปึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. หลักสูตรการสอนในแต่ละระดับ
2. จำนวน ระดับ และวัยของนักเรียน
3. ความพร้อมของโรงเรียน
4. วัสดุท้องถิ่น

กรมพลศึกษา (2525: 23 - 27) ได้กำหนดเกณฑ์การจัดอุปกรณ์ระดับ
มัธยมศึกษาไว้ดังนี้

ชั้น	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
ม.1	ยัดหยุน 1,2	- เบาะ	24 ผืน	16 ผืน	8 ผืน
	บึงปอง 1,2	- โตะ, ตาข่าย	10 ตัว	8 ตัว	4 ตัว
		- ไม้ตี	20 อัน	10 อัน	5 อัน
		- ลูกบึงปอง	6 โหล	4 โหล	2 โหล
ม.2	กรีฑา 1,2	- ไม้คทา	20 อัน	10 อัน	5 อัน
		- รั้วกระโดด	24 รั้ว	16 รั้ว	8 รั้ว

ชั้น	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		- สตาร์ทติ้งบ็อก	8 ชุด	6 ชุด	4 ชุด
		- นาฬิกาจับเวลา	4 เรือน	2 เรือน	1 เรือน
		- ลูกพุ่มน้ำหนัก เล็ก กลาง ใหญ่			
		หิ้งชาย - หญิง	15 ลูก	12 ลูก	6 ลูก
		- จักร แหวน			
		ชาย - หญิง	15 อัน	12 อัน	6 อัน
		- เสาคกระโดดสูง	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด
	กระบี่ 1,2	- กระบี่หวาย	60 อัน	40 อัน	20 อัน
		- เทปคนตรีประกอบ	-	2 ชุด	1 ชุด
ม.3	บาสเกตบอล 1,2	- ลูกบาสเกตบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
	ตะกร้อ 1,2	- ตะกร้อหวาย	20 ลูก	10 ลูก	4 ลูก
ม.4	แบดมินตัน	- ไม้ตีแบดมินตัน	20 อัน	16 อัน	8 อัน
		- คาชาย , เส้า	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด
		- ลูกขนไก่	6 โหล	4 โหล	2 โหล
		- ฟีนังยูคัตลิน	-	2 ชุด	1 ชุด
	กระบี่กระบอง	- กระบี่หวาย	70 อัน	40 อัน	30 อัน
		- เทปคนตรีประกอบ	-	2 ชุด	1 ชุด
ม.5	แฮนด์บอล	- ลูกแฮนด์บอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
		- นกหวีด	40 ตัว	20 ตัว	10 ตัว
		- ประตูปฐมคาชาย	-	2 ชุด	1 ชุด
	เซปักตะกร้อ	- ตะกร้อหวาย	20 ลูก	10 ลูก	6 ลูก
		- คาชายพร้อมเส้า	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด
		- ฟีนังยูคัตลิน	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด

ลำดับที่	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
1.	คาบสองมือ	- คาบหวาย	40 คู่	20 คู่	10 คู่
2.	ฟุตบอล	- ลูกฟุตบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
3.	พลอง	- พลองหวาย	40 อัน	20 อัน	10 อัน
4.	วอลเลย์บอล	- ลูกวอลเลย์บอล	40 ลูก	20 ลูก	10 ลูก
5.	กิจกรรมเข้าจังหวะ	- เครื่องเล่นเทพ	-	2 เครื่อง	1 เครื่อง
		- เครื่องขยายเสียง	-	4 ตัว	1 ตัว
		- แทรมโปลีนเคาะจังหวะ	-	4 อัน	1 อัน
6.	ยูโด	- เบาะยูโด	24 ชิ้น	16 ชิ้น	8 ชิ้น
		- เสื้อยูโด	40 ตัว	20 ตัว	10 ตัว
7.	สอಕ್ಕี้	- ไม้สอಕ್ಕี้	40 อัน	20 อัน	10 อัน
		- ลูกสอಕ್ಕี้	40 ลูก	20 ลูก	10 ลูก
		- ประคุดพร้อมตาข่าย	-	2 ชุด	1 ชุด
		- ชุดสำหรับประคุดสอಕ್ಕี้	-	4 ชุด	2 ชุด
		-	-	-	-
8.	ซอฟท์บอล	- ถุงมือซอฟท์บอล	40 อัน	20 อัน	10 อัน
		- ลูกซอฟท์บอล	40 ลูก	20 ลูก	10 ลูก
		- เบสยาวสี่เหลี่ยม และ			
		ห้าเหลี่ยม	-	10 อัน	5 อัน
		- หน้ากาก	-	2 อัน	1 อัน
		- ไม้ตี	-	4 อัน	2 อัน
		- แฉงตาข่ายกันหลัง	-	2 แฉง	1 แฉง
9.	ตีบกระโถก ม้าหมอน	- บ็อกสแทนท์	-	4 ตัว	2 ตัว
		- กระดานสปริง	-	4 อัน	2 อัน
10.	เทนนิส	- ไม้ตี	40 อัน	20 อัน	10 อัน
		- ลูกเทนนิส	40 ลูก	20 ลูก	10 ลูก
		- ตาข่ายพร้อมเสา	-	2 ชุด	1 ชุด

ลำดับที่	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
11.	ยิงธนู	- คันธนู - ลูกธนู	- -	20 อัน 8 เป้า	10 อัน 4 เป้า
12.	รักบี้ฟุตบอล	- ลูกรักบี้ฟุตบอล - สกริมแมชชีน	20 ลูก -	10 ลูก 2 ชุด	5 ลูก 1 ชุด
13.	ยกน้ำหนัก	- บาร์เบล ขนาด 200 ปอนด์	2 ชุด เพิ่มคาน	1 ชุด เพิ่มคาน	1 ชุด
		- เข็มขัดรัดเอว - รองเท้ายกน้ำหนัก	20 เส้น 20 คู่	10 เส้น 10 คู่	5 เส้น 5 คู่
14.	มวยไทย-สากล	- นวมชกมวย - กระจับ - กระจับสวมทราย - ฟันชิงบอล - เครื่องป้องกันศีรษะ - เป้าล่อ - แมคชกกระสอบทราย - เชือกกระโดด - เวที	20 คู่ 20 อัน 6 ชุด 4 ชุด 20 ชุด 6 อัน 20 คู่ 40 เส้น -	10 คู่ 10 อัน 4 ชุด 2 ชุด 10 ชุด 4 อัน 10 คู่ 20 เส้น 1 ชุด	5 คู่ 5 อัน 2 ชุด 1 ชุด 5 ชุด 2 อัน 5 คู่ 10 เส้น 1 ชุด
15.	ง้าว	- ง้าวหวาย	60 อัน	40 อัน	20 อัน
16.	โปโลน้ำ	- ลูกโปโลน้ำ - ประคปร้อมตาข่าย - ทนแมงเขตสนาม	7 ลูก 2 ชุด 2 ชุด	4 ลูก 1 ชุด 1 ชุด	2 ลูก 1 ชุด 1 ชุด
17.	ราวทรงตัว	- ราวทรงตัวชาย - ราวทรงตัวหญิง	2 ชุด 2 ชุด	1 ชุด 1 ชุด	1 ชุด 1 ชุด

ลำดับที่	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
18.	ราวทางระดับ	- ราวทางระดับ	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด
19.	หวง	- หวง	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด
20.	จักรยาน	- จักรยาน	10 คัน	8 คัน	4 คัน
		- หมวกกันน็อค	10 ใบ	8 ใบ	4 ใบ
21.	เนคบอล	- ลูกเนคบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
		- เสื้อพร้อมคางาย	-	2 ชุด	1 ชุด
22.	ราวเดี่ยว-คู่	- ราวเดี่ยว-คู่	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด
		- เบาะ	8 ผืน	4 ผืน	2 ผืน

เกี่ยวกับอัตราส่วนต่าง ๆ ระหว่างเนื้อที่สนามต่อจำนวนนักเรียน จำนวนนักเรียนต่อ 1 ห้องเรียน และจำนวนครูพลศึกษาต่อจำนวนนักเรียน ได้มีผู้เสนอแนะและวิจัยไว้ดังนี้

สุคนธ์ ภูทอง (2516: 34) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจเนื้อที่ที่ใช้ทำการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล" ผลการวิจัยพบว่าอัตราส่วนของเนื้อที่โดยเฉลี่ย คือ สนามกลางแจ้ง เท่ากับ 4.17 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน เนื้อที่สนามในร่ม 0.13 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน และโดยส่วนรวมเนื้อที่สนามเท่ากับ 4.30 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน

จากผลการวิจัยของคณะกรรมการได้กำหนดขนาดของชั้นเรียนไว้ดังนี้ คือ ใน 1 ชั้นเรียนควรมีนักเรียนไม่เกิน 35 คน และจากการประชุมของคณะกรรมการสมรรถภาพทางกายของรัฐนิวออร์ค เกี่ยวกับอัตราส่วนจำนวนนักเรียนต่อครูพลศึกษา ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้คือ นักเรียนมัธยมศึกษา 190 คน ต่อครูพลศึกษา 1 คน และการจัดหมู่ในการเรียนพลศึกษา ถ้าจะให้ได้ผลดีควรจัดแบ่งตามเพศ อายุ และความสามารถสิ่งกันทางสมรรถภาพ อ่อนน้อม ทักษะ ความสามารถ และทางอื่น ๆ

อีก ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (สมคิด ศิริประสงค์ 2521: 97 - 98)

กรมพลศึกษา (2525: 17 - 18) ได้กำหนดว่า "จำนวนนักเรียนปกติควรเป็นห้องละ 30 - 35 คน แต่ไม่ควรเกิน 40 คน อัตราส่วนระหว่างครูพลศึกษาต่อจำนวนนักเรียนในเกณฑ์ดีมากคือ ครูพลศึกษา 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน 160 คน เกณฑ์ปานกลางคือ ครูพลศึกษา 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน 180 คน และเกณฑ์ต่ำคือ ครูพลศึกษา 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน 200 คน"

สุชาติ โสภประยูร (2514: 44) ได้กล่าวว่า "สนามสำหรับเด็กโตหรือนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และชั้นมัธยมศึกษาควรจะมีขนาดใหญ่ขึ้น เช่น ควรมีเกณฑ์เฉลี่ยเนื้อที่สนาม 5 - 9 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน"

เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

บราวเนล และ วิลเลียม (Brownell and William 1948: 234) ได้กล่าวว่า "อัตราส่วนของครูพลศึกษาต่อนักเรียน ควรจะเป็น 1 ต่อ 200"

แมคคอนเนล (MacConnell 1957: 208 - 209) ได้กล่าวถึงพื้นที่ที่จำเป็นในโรงเรียนมัธยมศึกษาว่า "จำนวนนักเรียน 600 คน ต้องการพื้นที่ประมาณ 35,000 ตารางฟุต หรือนักเรียน 1 คน ต้องการพื้นที่ประมาณ 58.33 ตารางฟุต หรือเท่ากับ 5.25 ตารางเมตร"

แมรีเฮเลน และ เฟียต (Maryhelen and Fait 1957: 49) กล่าวว่า "การเรียนการสอนพลศึกษาจะได้ผลดีขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังนี้คือ ครูได้รับการฝึกหัดมาอย่างดีเยี่ยม นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน มีสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกเพียงพอกับจำนวนนักเรียน"

ลาพอร์เต (Laporte 1958: 50 - 51) ได้เสนอแนะว่า "ควรมีครูพลศึกษา 1 คน ต่อนักเรียน 200 คน หรือไม่เกิน 1 คน ต่อนักเรียน 250 คน และในชั้นหนึ่งควรมีครูสอนวิชาพลศึกษา 1 คน ต่อนักเรียน 35 คน"

วิลเลียม (William 1964: 423) ได้กล่าวว่า ขอบข่ายของการบริหารหรือจัดการโปรแกรมพลศึกษา ควรประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการ คือ โปรแกรม (Programs) เครื่องอำนวยความสะดวก (Facilities) และ ทัศนคติ (Personnel)

คอตทรี (Daughtrey 1973: 179) และ คอตทรีกับวีคส์ (Daughtrey and Weeds 1971: 67) ได้กล่าวว่า "จำนวนนักเรียนต่อห้องในการเรียนพลศึกษาควรมีประมาณ 30 - 40 คน ต่อครูพลศึกษา 1 คน"

สควิวิน (Scriven 1973: 20) ได้กล่าวถึงขนาดของชั้นเรียนวิชาพลศึกษาว่า "ในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น แคนาดา นั้น ขนาดที่เหมาะสมคือ นักเรียน 30 คน ต่อครูพลศึกษา 1 คน ในประเทศที่กำลังพัฒนา เช่น อินเดีย พบว่า ความจุของชั้นเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันไปตั้งแต่ 35 คนถึง 45 คน"

บุชเชอร์ (Bucher 1975: 315) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับความรับผิดชอบของครูพลศึกษาว่า "ครูพลศึกษา 1 คน ต่อนักเรียน 200 คน และไม่ควรเกิน 1 คน ต่อนักเรียน 250 คน ในระดับประถมศึกษา ส่วนในระดับมัธยมศึกษา ครูพลศึกษา 1 คน ต่อนักเรียน 190 คน"

การวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง

ไพฑูริย์ จัยสิน (2513: ๓) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามครูพลศึกษา 13 โรงเรียน จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ การจัดกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ได้จัดตามปกติ และนักเรียนให้ความสนใจดี โดยเฉพาะโปรแกรมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและระหว่างโรงเรียน ส่วนโปรแกรมสำหรับเด็กที่ผิดปกติของโรงเรียนก็ได้จัด แต่ไม่ได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องที่พบอยู่

วิสิฐ เขมะภาตะพันธ์ (2522: ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษา ในกรุงเทพมหานคร"

โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียน
 พณิชยการในกรุงเทพมหานคร ได้จัดครบตามโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน แต่จัด
 กิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนดัดปกติน้อย การสอนพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้สอนตาม
 หลักสูตร การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน จัดตามที่กรมพลศึกษาและทาง
 กรุงเทพมหานครจัดขึ้น การจัดพลศึกษาเพื่อนันทนาการ จัดกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ
 โดยจัดตลอดปี ใช้เวลาพักกลางวัน และหลังเลิกเรียน ตลอดจนวันสำคัญของโรงเรียน
 ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการยังคงมีอยู่มาก ได้แก่ สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก
 และความสะอาด และจำนวนครูพลศึกษายังไม่เพียงพอ ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความ
 สำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษาของโรงเรียน
 รัฐบาลและเอกชนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษา
 ในโรงเรียนนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ (2522: ง -จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการ
 จัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" โดยส่ง
 แบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 35 คน ผลการ
 วิจัยพบว่า การจัดโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา ประกอบด้วย โปรแกรมการ
 สอนพลศึกษาในโรงเรียนร้อยละ 100 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
 ร้อยละ 92 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนร้อยละ 55 โปรแกรมการ
 จัดกิจกรรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการร้อยละ 55 และโปรแกรมการจัดพลศึกษาพิเศษ
 สำหรับนักเรียนที่ดัดปกติร้อยละ 4 ปัญหาในการจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาใน
 สถาบันอาชีวศึกษา ปรากฏว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีจำนวนไม่เพียงพอ ขาดสถานที่
 สำหรับสอนกิจกรรมในร่ม สถานที่ทำความสะอาดร่างกาย และขาดการสนับสนุนจาก
 ผู้บริหาร ในด้านความคิดของครูพลศึกษาในสถาบันรัฐบาลและสถาบันเอกชนเกี่ยวกับ
 วัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน และปัญหาการ
 จัดโปรแกรมพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ใน
 ด้านเกี่ยวกับปัญหาสถานที่ ครูพลศึกษา ในสถาบันรัฐบาลประสบมากกว่าครูพลศึกษาใน
 สถาบันเอกชน

ธีราวุธ มัลลิกานนท์ (2523: ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ" โดยใช้แบบสอบถามให้ครูพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 145 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการส่วนใหญ่ ชาติครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา จำนวนอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สภาพสนามที่ใช้สอนวิชาพลศึกษาอยู่ในสภาพที่ไม่ดี ครูพลศึกษาส่วนมากต้องการให้มีเอกสารและตำราประกอบการสอน ต้องการเข้าร่วมอบรมทางด้านวิชาการพลศึกษา และต้องการให้มีการนิเทศทางพลศึกษาเป็นประจำด้วย

วุฒิพงษ์ ศันหนามรณกุล (2523: ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่อายุสามสามสี่ระดับที่ห้า ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่อายุสามสามสี่ระดับที่ห้า จำนวน 48 คน ได้แบบสอบถามคืนมาคิดเป็นร้อยละ 91.67 และนักศึกษาผู้ใหญ่อายุสามสามสี่ระดับที่ห้า จำนวน 320 คน ได้แบบสอบถามคืนมาร้อยละ 95.00 จากโรงเรียนผู้ใหญ่อายุ 16 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับโครงการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ทางโรงเรียนไม่มีตำราทางพลศึกษาไว้ให้คนคว่ำ ครูพลศึกษาไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารด้านวิชาการ ครูพลศึกษาไม่มีเวลาและไม่มีสนามสำหรับฝึกซ้อมกิจกรรม นักเรียนไม่เห็นความสำคัญและไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชาพลศึกษา นักเรียนมาเรียนไม่สม่ำเสมอ ชาติระเบียบวินัย ไม่มีเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ความไม่สะดวกในการเบิกอุปกรณ์ของโรงเรียนมาฝึกซ้อม หลักสูตรไม่ต่อเนื่องและยืดหยุ่นไม่เพียงพอ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดโครงการกิจกรรมนันทนาการ ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ช่วงระยะเวลาที่ใช้จัดกิจกรรมไม่เอื้ออำนวย ชาติงบประมาณ และชาติวิทยากรที่จะมาช่วยดำเนินงาน ครูอื่น ๆ ไม่คอยให้ความช่วยเหลือ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬากายในโรงเรียนและกีฬาระหว่างโรงเรียน ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ชาติงบประมาณสำหรับดำเนินการแข่งขัน ผู้บริหารไม่มีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาสำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาติการประสานงานที่ดี

ระหว่างโรงเรียนผู้ใหญ่วัยกัน ปัญหาเกี่ยวกับการจัดโครงการบรรดิกการทางพลศึกษา
ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ไม่มีการสำรวจจำนวน และประเภทของนักศึกษาที่มี
ข้อบกพร่องทางกาย โรงเรียนไม่มีอุปกรณ์พิเศษที่จำเป็นสำหรับโครงการนี้ ครูขาดการ
ประสานงานกับแพทย์ และผู้เชี่ยวชาญ

ศิลป์พงษ์ ศรีวิไล (2523: ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด
และดำเนินการโปรแกรมพลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร"
โดยส่งแบบสอบถามให้ครูพลศึกษา ผู้บริหาร และนักเรียนจำนวน 320 คน ผลการวิจัย
พบว่า โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครทุกโรงเรียนมีการจัดดำเนินการ
โปรแกรมพลศึกษาครบทั้ง 5 โปรแกรม ปัญหาการจัดดำเนินการด้านการเรียนการสอน
ได้แก่ ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล ขาดโรงฝึกกีฬา ขาด
งบประมาณ ไม่มีห้องฝึกครู ขาดตำราแบบเรียนและคู่มือ เวลาและชั่วโมงเรียนไม่
เหมาะสม ปัญหาด้านการแข่งขันก็ปรากฏภายในโรงเรียนคือ ขาดงบประมาณ ขาดเวลา
สำหรับแข่งขัน ขาดอุปกรณ์ฝึกซ้อม ขาดสวัสดิการนักกีฬา ปัญหาด้านสหนาการคือ ขาด
เวลาสำหรับจัดกิจกรรม ขาดโอกาสเข้าร่วมของนักเรียน ขาดความร่วมมือ ปัญหาด้าน
บรรดิกการคือ ผู้ปกครองและนักเรียนไม่เข้าใจ ขาดงบประมาณค่าใช้จ่าย และไม่สามารถ
จัดดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและผู้บริหาร เกี่ยว
กับปัญหาการจัดและดำเนินการในด้านต่าง ๆ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ที่ระดับ .05

สุพรรณ จิตต์ภักดี (2524: ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด
และดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษา ในเขตการ
ศึกษา 8" โดยนำแบบสอบถามไปตามครูพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนราษฎร์ ในระดับ
มัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 8 จำนวน 91 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ผล
การวิจัยพบว่า โรงเรียนราษฎร์จัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ด้านการสอนพลศึกษา
ในโรงเรียน ด้านการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ด้านการแข่งขันกีฬารายนอกและ
ระหว่างโรงเรียน ด้านการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนกิจกรรมพิเศษได้ก่อกำเนิด
ขึ้นน้อยมาก ปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาพลศึกษาคือ โรงเรียนไม่สามารถจัดกิจกรรม
ไปตามหลักสูตร จำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มมีมากเกินไป ขาดหนังสือและตำราที่จะใช้

ประกอบการเรียนการสอน เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน และการจัดการแข่งขันกีฬารายนอก หรือกีฬาระหว่างโรงเรียนคือ ขาดงบประมาณ ขาดความร่วมมือจากคณะกรรมการภายในโรงเรียน และผู้บริหารไม่สนับสนุน เกี่ยวกับหลักสูตรศึกษา คือ ครูมีจำนวนน้อยไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรอื่น ๆ คือ ศึกษานิเทศก์ไม่เคยไปให้คำแนะนำช่วยเหลือครูผลศึกษาเลย ครูอื่น ๆ ในโรงเรียนคิดว่าวิชาผลศึกษาเป็นกิจกรรมไม่ใช่วิชาการ และผู้บริหารเข้าใจว่าวิชาผลศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนให้เด็กเล่นกีฬา เพื่อแข่งขัน

พีชเรช ทิริยหะพันธ์ (2525: 1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่" โดยใช้แบบสอบถามครูผลศึกษา จำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ มีการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนดังนี้คือ โครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียน และโครงการการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โรงเรียนจัดทุกโรงเรียน ส่วนโครงการแข่งขันกีฬารายนอกระหว่างโรงเรียนกับโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการจัดเป็นส่วนมาก ส่วนโครงการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนเพื่อปกคิมีจัดน้อยมาก สำหรับปัญหาในการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนได้แก่ อุปสรรคไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดหนังสือและตำราที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ขาดความรู้ในการซ่อมแซมอุปกรณ์ ขาดอุปกรณ์ทางด้านเทคนิค และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมผลศึกษา

สุรพล ศรีพลประพันธ์ (2525: ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 10" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษา จำนวน 216 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมาร้อยละ 90 ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 10 มีการจัดโปรแกรมผลศึกษาคงนี้คือ การสอนผลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนกิจกรรมพิเศษสำหรับเด็กที่ผิดปกติไม่มีการจัด ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาพบว่า จำนวนครูผลศึกษา งบประมาณ วัสดุ-ทัศนอุปกรณ์ และอุปกรณ์ผลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดสถานที่ทำควมสะอาดร่างกาย

สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่ม และห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดหนังสือและเอกสารทางพลศึกษาที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ครูพลศึกษาไม่ได้รับการนิเทศการสอนและมีงานพิเศษมากเกินไป ในด้านความคิดเห็นของครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลกับครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

กริฟฟิน (Griffin 1967: 3707A - 3718A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลโครงการพลศึกษาของนักศึกษาชายในระดับมหาวิทยาลัย (An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Selected Universities.) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ ใช้วิธีประเมินผลแบบปัตรคะแนนของเนลสัน คอมเมอร์ และกริฟฟิน (Neilson Commer and Griffin Score Card) ผลการวิจัยพบว่า (1) สถานที่ในการจัดกิจกรรมกลางแจ้งจะดีกว่าสถานที่ในการจัดกิจกรรมในร่ม (2) อุปกรณ์การสอนที่เป็นวัสดุสิ้นเปลือง เช่น ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ยังมีจำนวนน้อยมาก (3) มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เห็นว่ากิจกรรมทางพลศึกษามีความจำเป็นที่ต้องใช้งบประมาณมาก เท่าที่เป็นอยู่มีงบประมาณไม่เพียงพอ

ลอว์สัน (Lawson 1970:635-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลการเลือกเรียนโปรแกรมพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอเมริกา (The Evaluation of Elective Programs of Physical Education in American Universities) โดยการออกสำรวจใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาใน 10 มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาต้องการให้จัดวิชาพลศึกษาให้ได้สัดส่วนมีความสัมพันธ์กับโปรแกรมพลศึกษา และเกณฑ์การสอบควรให้ภาควิชาพลศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ (2) ในการเรียนการสอนยังต้องปรับปรุงการสอนของอาจารย์ โปรแกรม ปรัชญา วิธีเรียน การให้เกรด เครื่องอำนวยความสะดวก นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่า ถ้าไม่ปรับปรุงให้การเรียนการสอนพลศึกษาในมหาวิทยาลัยให้ได้มาตรฐาน อาจทำให้ความต้องการวิชาพลศึกษาน้อยลง

เบคเกอร์ (Becker 1971: 5172A - 5173A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับผู้ชายของวิทยาลัยชุมชน ในรัฐโอริกอน" (An Evaluation of Physical Education Programs for Men on Oregon Community Colleges) โดยศึกษาเกี่ยวกับการจัดบุคลากร เครื่องอำนวยความสะดวก การจัดโปรแกรมกิจกรรม ความสนใจในวิชาที่สอนและการจัดโปรแกรมการสอนของครู โดยใช้แบบประเมินของ เนลสัน-โคเมอร์ ออลเซน (Neilson - Comer Allsen) ส่งให้ผู้บริหารของวิทยาลัยชุมชน 12 แห่ง ในรัฐโอริกอนเป็นผู้ที่ประเมิน ผลปรากฏว่า ความสนใจในวิชาที่สอนของครูพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดีมาก แต่มีการเตรียมตัวในด้านการสอนต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เรื่องเครื่องอำนวยความสะดวกต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การจัดโปรแกรมทางค่านพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี ข้อเสนอแนะคือ ควรมีการประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาทุก ๆ 5 ปี

โรบินสัน (Robinson 1971: 5185A - 5186A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา" (A Survey of the Girls' Physical Education Programs for the Secondary Schools in the State of Alabama) โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียน จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนนิคปกติประมาณร้อยละ 63 มีการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนโรงเรียนทั้งหมด การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนประมาณร้อยละ 61 ครูพลศึกษายังจัดโปรแกรมพลศึกษาไม่สมบูรณ์ประมาณร้อยละ 81 เพราะขาดเครื่องอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ และการสนับสนุนจากผู้บริหาร

โคเกอร์ (Coker 1972: 1484A - 1485A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนปลายที่เลือกแล้ว ในรัฐหลุยส์เซียน่า" (A Survey of Senior High School Physical Education Programs for Boys in Selected Louisiana Public Schools) เพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในรัฐหลุยส์เซียน่า เกี่ยวกับ (1) การเตรียมตัวสำหรับ

การสอนในวิชาชีพ (2) จำนวนชั่วโมงการสอน (3) รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (4) วิธีสอนของครู โดยการสัมภาษณ์ครูพลศึกษา จำนวน 75 คน และบางรายก็ใช้การสังเกต วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ครูสอนพลศึกษาส่วนใหญ่ได้รับการเตรียมตัวเพื่อวิชาชีพเป็นอย่างดี ครูพลศึกษาร้อยละ 67 มีวุฒิปริญญาตรี นอกนั้นได้วุฒิปริญญาโท หรือกำลังศึกษาอยู่ในระดับบัณฑิตศึกษา ขนาดของชั้นเรียนวิชาพลศึกษาโดยเฉลี่ยห้องละ 31 คน ปัจจัยที่สำคัญในการเรียนพลศึกษาได้แก่ ชุดฝึก (Gym Uniform) ความสนใจของผู้เรียนและการทดสอบทักษะหลักสูตรวิชาพลศึกษาทั่วไปประกอบด้วย บาสเกตบอล ซอฟท์บอล และฟุตซอล และมีการเรียนกิจกรรมก่อนหลักสูตรอีก 3 กิจกรรม คือ เทนนิส ยืดหยุ่น และแบดมินตัน ประมาณร้อยละ 50 โรงเรียนพลศึกษามีขนาดที่เพียงพอ แต่ในระดับท้องถิ่นได้รับทุนอุดหนุนเกี่ยวกับโครงการพลศึกษาน้อยมาก ปัญหาที่ครูพลศึกษาเผชิญอยู่ คือ ขาดอุปกรณ์ ขาดเครื่องอำนวยความสะดวก ขนาดของชั้นเรียนใหญ่เกินไป และขาดสถานที่ฝึกพลศึกษาในร่ม สำหรับการแต่งกาย ครูพลศึกษาประมาณครึ่งหนึ่ง และนักเรียนทั้งหมดแต่งกายเหมาะสมกับกิจกรรม มีห้องสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยเฉพาะ แต่ขาดการเอาใจใส่สรุปผลการวิจัยคือ โดยทั่วไปโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในรัฐหลุยส์เซียน่า ได้รับการปรับปรุงในระหว่างช่วงเวลา 14 ปีที่ผ่านมา แต่สภาพปัจจุบันยังบกพร่องและขาดการวางแผนในระยะยาว

เฮนน์ (Hein: 2149A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจสถานภาพของโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในรัฐฮาวาย" (A Survey to Determine the Status of the Secondary Health and Physical Education Programs in Districts and Islands in the State of Hawaii) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพของโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาคและหมู่เกาะในรัฐฮาวาย โดยการสุ่มตัวอย่างโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 29 แห่ง การสำรวจใช้ใบให้คะแนนของลาปอร์ต (Laporte Score Card) แล้วนำข้อมูลมาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในส่วนภูมิภาคกับโรงเรียนในหมู่เกาะ ผลการวิจัยพบว่า รัฐฮาวายมีการปรับปรุงโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาดังแต่มีการเปลี่ยนแปลงการศึกษาเป็นแบบฟอสซัม (Fossum Study)

โรงเรียนในหมู่เกาะโอฮู (Oahu) และเกาะมุย (Maui) มีคะแนนสูงสุด
โรงเรียนขนาดใหญ่จะมีคะแนนดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ในการสำรวจ
สภาพทั้ง 10 คำน พบว่า 7 คำนอยู่ในเกณฑ์ระดัปลานกลาง 2 คำนอยู่ในเกณฑ์ดี
และมีเพียง 1 คำนที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ

ฟิตส์กีแอลด์ (Fitzgeald 1974: 5094A - 5095A) ได้ทำการวิจัย
เรื่อง "การวิเคราะห์และการประเมินผลการเรียนโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียน
มัธยมศึกษาของนักเรียนหญิงในรัฐเนบราสกา" (**An Analytical and Evaluative
Study of Selected Aspects of Certain Secondary School Girls'
Physical Education Programs in Nebraska**) วัตถุประสงค์เพื่อ
ประเมินสถานภาพของนักเรียนหญิงที่เลือกเรียนโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ของรัฐเนบราสกา โดยใช้แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย 4 รายการ คือ (1) รูปแบบ
ของการจัดกระบวนการ (2) เนื้อหารายละเอียดของโครงการ (3) เครื่องอำนวยความสะดวก
ความสะดวกและอุปกรณ์ (4) แหล่งวัสดุสำหรับวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
ใช้สุ่มจากโรงเรียน 5 ประเภท คือ (1) โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (**Junior
high schools**) (2) โรงเรียนมัธยมศึกษาระดับ เอ (**Class A high
school**) (3) โรงเรียนมัธยมศึกษาระดับ บี (**Class B high schools**)
(4) โรงเรียนมัธยมศึกษาระดับ ซี (**Class C high schools**) (5) โรงเรียน
มัธยมศึกษาระดับ ดี (**Class D high schools**) ได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมด
75 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างประเภทของโรงเรียน
แต่มีความแตกต่างกันในค่านผู้สอนคือ โรงเรียนที่ใช้ครูพลศึกษาผู้หญิงสอนนักเรียนหญิง
จะมีคุณภาพดีกว่าโรงเรียนที่ใช้ครูพลศึกษาผู้ชายสอนนักเรียนหญิง เกณฑ์มาตรฐานที่ใช้
ในการตัดสินคือ คะแนนรวมของโปรแกรมพลศึกษาทั้งหมด 4 รายการ ถ้าได้ร้อยละ
60 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ร้อยละ 70 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี ร้อยละ 90 ถือว่า
อยู่ในเกณฑ์ดีมาก เกี่ยวกับรูปแบบของการจัดกระบวนการ เครื่องอำนวยความสะดวก
และอุปกรณ์อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (**Fair**) ส่วนเนื้อหารายละเอียดของโครงการและ
แหล่งวัสดุสำหรับวิชาชีพอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี (**Poor**) ผลการประเมินโปรแกรมพลศึกษา
ของนักเรียนหญิงมัศึกษามีประสิทธิภาพร้อยละ 56.84 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี (**Poor**)

ซูเอร์ (Suarez 1974: 5908A - 5909A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโครงการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเปอโตริโก" (**An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico**) ความมุ่งหมายของการวิจัยก็เพื่อเป็นการประเมินค่าโครงการพลศึกษาในโรงเรียน พบว่าเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผลขึ้นอยู่กับพื้นฐาน 5 ประการ คือ (1) การจัดดำเนินการ (2) ลักษณะของโครงการและกิจกรรม (3) อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก (4) ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้ (5) ผลที่ได้รับจากการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสำรวจและการสัมภาษณ์ คณะครูผู้สอนเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า โครงการพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเปอโตริโกยังต้องมีการปรับปรุงอีกมากเพื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันและอนาคต

วิลลาร์ด (Willard 1974: 765A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโครงการพลศึกษาในกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษาที่คัดเลือก" (**An Assessment of Physical Education Programs in Selected Elementary Schools**) เพื่อพิจารณาถึงทัศนคติของผู้บริหารและครูที่มีความรู้ความเข้าใจในโครงการพลศึกษา กับผู้บริหารและครูที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในโครงการพลศึกษา โดยใช้แบบสอบถามทางไปรษณีย์ ถามผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน 113 คน เกี่ยวกับทางความรู้ การจัดและดำเนินการบริหาร การจัดชั้นเรียนและโครงการการสอน คณะครูผู้สอน อุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก เทคนิคและวิธีการประเมินผลการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของผู้บริหารที่มีความเข้าใจและไม่เข้าใจในโครงการพลศึกษา และมีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของครูพลศึกษากับครูประจำชั้นเกี่ยวกับโครงการพลศึกษา

เบสแมน (Bestman 1975: 6495A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย" (**An Evaluation of the Boy's Physical Education Programs in the Anaheim Union High School District, Anaheim, California**) โดยใช้แบบสำรวจของเนลสัน (**Heilson Score card**) สำรวจโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ จำนวน 25 โรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า (1) คณะครูสอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น (2) ครูพลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูสอนอื่น ๆ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ในการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย (3) สถานที่และอุปกรณ์อยู่ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม (4) ในด้านโปรแกรมการสอน ครูพลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน (5) ครูพลศึกษามีชั่วโมงการเรียนการสอนมากเกินไป (6) มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลักเท่านั้น โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดขึ้นเลย (7) ขาดตำราและคู่มือในการสอนของครูพลศึกษา

วิลเลียม (Williams 1975: 2130A - 2131A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของเอกชนในรัฐอลาบามา" (*The Status of the Elementary Physical Education Programs in the State of Alabama*) โดยใช้แบบสอบถามของวิลเดอร์ (Wilder Score Card) จำนวน 100 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่โรงเรียนจัดสอนพลศึกษา 150 นาทีต่อสัปดาห์ และมีนักเรียนห้องละ 35 คน ร้อยละ 60 ของครูพิเศษและครูประจำชั้นมีวุฒิการศึกษาระดับ ป.กศ. มีเพียงร้อยละ 32 ที่ครูพลศึกษามีวุฒิปริญญาตรี ครูพลศึกษาและครูประจำชั้นมีความแตกต่างกันในเรื่องของการวางแผนการสอนกิจกรรม การบริการเรื่องสุขภาพให้แก่ักเรียน และครูพิเศษยังไม่เพียงพอแก่ความต้องการและคุณภาพของโปรแกรมพลศึกษาขึ้นอยู่กับการทำงานของครูพลศึกษา

โมซาฟารี (Mozafari 1980: 5778A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐฟลอริดา" (*A Study of Physical Education Programs in the Secondary Schools of Florida*) โดยใช้แบบการประเมินของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (*American Association of Health, Physical Education and Recreation*) กับโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 210 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า (1) โรงเรียนที่มีนักเรียนต่ำกว่า 1,000 คน จะไม่สัมพันธ์กันในเรื่องการจัดการแข่งขันกีฬารายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน รวมทั้งการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน (2) โรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 1,001 คน จะมีการจัดโปรแกรมพลศึกษาทุกโปรแกรม (3) โรงเรียนในระดับต่าง ๆ จะแตกต่างกันเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬารายในโรงเรียน และการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

ชอน (Shoun 1980: 2008A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การประเมินผล
 ของโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันผลิตการศึกษาระดับ 4 ปี ภายใต้การควบคุมของรัฐ
 เทนเนสซี " (**An Evaluation of Physical Education Programs in the
 Four-Year Institutions of Higher Education Under the Control
 of the Tennessee State Board of Regents**) โดยใช้แบบประ-
 เมินผลของ **Neilson- Comer - Griffin Scord Card** ที่เกี่ยวกับโปรแกรมพลศึกษา
 6 ด้าน คือ ครู เครื่องอำนวยความสะดวก การจัดการ กิจกรรม การบริหารค่าเนิ-
 การ และหลักสูตร โดยส่งแบบสอบถามไปยังหัวหน้าแผนก ผู้จัดกีฬา ผู้จัดการแข่ง-
 ขันกีฬา และคณาจารย์ต่าง ๆ ที่ได้ขอความร่วมมือ ผลการวิจัยพบว่า ระดับโปรแกรมที่
 เป็นกิจกรรมมีคะแนนสูงที่สุด โปรแกรมการจัดการมีคะแนนต่ำสุด จำนวน 5-10 ของ
 แต่ละสาขาของมหาวิทยาลัย โปรแกรมการจัดการของสถาบันมีการจัดกิจกรรมการแข่ง
 ขันกีฬาภายใน และมีการจัดบริการทางกีฬารับบริการแก่นักศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย